

Sygn. akt III Ca 855/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Łubkowska

SSO Elżbieta Płażyńska

SSO Leszek Jantowski (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Justyna Rusoń

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2013r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa H. K.

przeciwko J.K. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wejherowie

z dnia 13 lipca 2012 r. sygnatura akt I C 814/12

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanego J.K. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w C. na rzecz powódki H. K. kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą;
3. kosztami opłaty sądowej od apelacji obciąża pozwanego J.K. (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w C. i uznaje je za uiszczone.

Sygn. akt III Ca 855/12

UZASADNIENIE

Powódka H. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. Sp. K. w C. kwoty 44.856,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 maja 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę między kwotą uiszczoną na podstawie umowy sprzedaży lokalu użytkowego, która zawierała w sobie podatek VAT w wysokości 22 % a kwotą którą powinna uiścić z tego tytułu, zawierającą podatek VAT w wysokości 7 %.

Jako podstawę żądania powódka wskazała przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, albowiem wzbogacenie się pozwanego o kwotę dochodzoną pozwem stanowi świadczenie nienależne zgodnie z art. 410 § 2 k.c.

Sąd Rejonowy wydał nakaz zapłaty, w którym uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwana (...) Sp. z o.o. Sp. K z siedzibą w C. złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż nie doszło do zmiany ceny lokalu, a jedynie do korekty stawki podatku VAT. Dokonanie zmiany stawki w/w podatku dotyczyło lokalu, którego cena miała charakter brutto i została zapłacona przez powódkę. W ocenie pozwanego nie doszło do nienależnego świadczenia, ani też do zmiany umowy. W jego ocenie strony nadal są związane treścią umowy w zakresie ceny.

Wyrokiem z dnia 13 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy w Wejherowie w punkcie 1 zasądził od pozwanego (...) sp. z o.o. Sp. k. w C. na rzecz powódki H. K. kwotę 44.856,94 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja 2011 r. do dnia zapłaty, w punkcie 2 zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.660 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie zostało oparte na następujących ustaleniach i rozważaniach:

W dniu 05 marca 2010 r. powódka H. K. zawarła z pozwanym (...) Sp. z o.o. Sp. K z siedzibą w C. notarialną umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu oraz umowę sprzedaży lokalu użytkowego – zakwaterowania turystycznego nr 22 położonego w C. przy ulicy (...). Wraz z prawem własności lokalu powódka nabyła też udział w nieruchomości wspólnej wynoszący 229/10.000 oraz udział wynoszący 1/276 części w działkach drogowych wraz z prawem do wyłącznego korzystania z zewnętrznego miejsca parkingowego nr (...).

W § 7 umowy strony postanowiły, że cena przedmiotu umowy wynosi brutto 396.475 zł, co obejmuje: cenę lokalu użytkowego, cenę udziału w działkach wraz z prawem do wyłącznego korzystania z zewnętrznego miejsca parkingowego i podatek VAT od wskazanych wyżej przedmiotów umowy według stawki 22% w łącznej kwocie 71.495,49 zł.

Dnia 05 marca 2010 r. pozwany wystawił powódce fakturę VAT nr (...) na kwotę 396.475 zł, z czego kwotę 71.495,49 zł stanowił podatek VAT wyliczony w wysokości 22%.

Na powyższą kwotę składała się cena lokalu nr (...) w wysokości 319.979,51 zł oraz podatek VAT przy zastosowaniu stawki 22%, tj. 70.395,49 zł, a także cena udziału wynoszącego 1/276 części w działkach drogowych wraz z prawem do wyłącznego korzystania z zewnętrznego miejsca parkingowego nr (...) w kwocie 5.000 zł oraz podatek VAT według stawki 22% w wysokości 1.100 zł. Powódka uiściła powyższą należność.

Będący przedmiotem umowy lokal położony był na drugiej kondygnacji budynku i składał się z pokoju z aneksem kuchennym, jednego pokoju, łazienki i przedpokoju o łącznej powierzchni użytkowej wynoszącej 52,05 m². Do lokalu tego przynależał udział 229/10.000 części w prawie nieruchomości gruntowej i częściach wspólnych budynku.

Budynek, w którym znajdował się przedmiotowy lokal, obejmował łącznie 45 samodzielnych lokali, przy czym zostały one nazwane w dokumentacji budowlanej: lokalami mieszkalnymi (15), lokalami użytkowymi – zakwaterowania turystycznego (27) oraz lokalami użytkowymi – biura (3).

Wszystkie lokale, z wyjątkiem lokali użytkowych – biur, zostały zaprojektowane i wykonane jako lokale samodzielne. W/w lokale są przeznaczone na całoroczny pobyt ludzi. Każdy z lokali posiada instalację wodno – kanalizacyjną, w tym w odrębnych pomieszczeniach (łazienka z wc) i instalację elektryczną. Każdy z lokali posiada samodzielny balkon lub taras. Ponadto zaprojektowanie, wykonanie i przeznaczenie w/w lokali wyklucza inne funkcje użytkowe.

Dnia 22 lutego 2010 r. pozwany złożył wniosek do Ministra Finansów – Dyrektora Izby Skarbowej w B. o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej podatku od towarów i usług

w zakresie stawki podatku dla dostawy „lokali zakwaterowania turystycznego” stanowiących samodzielne lokale o charakterze mieszkalnym. W ocenie pozwanego decydujące znaczenie dla określenia stawki podatku od towarów i usług ma Polska Klasyfikacja Obiektów Budowlanych, zaś sprzedaż lokali o charakterze mieszkalnym w budynkach o cechach analogicznych jak budynek, w którym znajdował się lokal nabyty przez powódkę, korzysta ze stawki podatku w wysokości 7 %.

W dniu 07 maja 2010 r. wydana została interpretacja indywidualna w sprawie, zgodnie z którą dla dostawy „lokali zakwaterowania turystycznego” stanowiących samodzielne lokale o charakterze mieszkalnym należy stosować podatek od towarów i usług według stawki wynoszącej 7%.

Z uwagi na powyższą interpretację pozwany dnia 15 kwietnia 2011 r. wystawił powódce fakturę VAT - Korektę, w której dokonano zmiany wysokości podatku VAT dotyczącego lokalu użytkowego z 22 na 7%, nie zmieniając kwoty, na którą opiewała faktura pierwotna. Stawkę podatku VAT dotyczącą miejsca parkingowego pozostawiono bez zmian. Kwotę przedstawiającą wartość lokalu netto podwyższono z 319.979,51 zł na 364.836,45 zł. Wartość podatku VAT wyliczono na kwotę 25.538,55 zł.

Powódka pismem z dnia 29.04.2011 r. zwróciła fakturę korygującą bez akceptacji, wnosząc jednocześnie o wystawienie poprawnej faktury korygującej oraz wzywając do zapłaty nadpłaconego podatku w wysokości 44.856,94 zł terminie 14 dni. Powyższe pismo wpłynęło do pozwanego w dniu 04 maja 2011 r.

Pozwany w piśmie z dnia 09.05.2011 r. stwierdził, że cena sprzedaży lokalu była ceną ryczałtową.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że ustalony w sprawie stan faktyczny był w całości bezsporny. Wynikał z przedłożonych dokumentów urzędowych i prywatnych, których prawdziwości, autentyczności i treści żadna ze stron nie kwestionowała.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 29 czerwca 2012 r. Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron, ponieważ okoliczności faktyczne niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy, a wynikające z dokumentacji, pozostawały bezsporne.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy wobec ustalenia w umowie odpłatnego nabycia prawa odrębnej własności lokalu ceny z uwzględnieniem wyżej niż przewidziana prawem podatkowym stawki podatku od towarów i usług nabywca, tj. pozwana może domagać się od zbywcy – pozwanego zwrotu różnicy.

W pierwszej kolejności wskazano, iż umowa łącząca strony nie była tzw. umową deweloperską uregulowaną w art. 9 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali (Dz.U.04.09.22 z zm.), skoro strony nie zawarły umowy zobowiązującej właściciela (pozwanego) gruntu do wybudowania na tym gruncie domu oraz do ustanowienia - po zakończeniu budowy - odrębnej własności lokali i przeniesienia tego prawa na drugą stronę umowy lub na inną wskazaną w umowie osobę. W przedmiotowej sprawie miało miejsce jedynie dokonanie tzw. rezerwacji lokalu przez powódkę. Natomiast umowa zawarta przez strony procesu miała charakter umowy ustanawiającej odrębną własność lokalu, o jakiej mowa jest w art. 7 powołanej ustawy.

Spór koncentrował się natomiast wokół jednego z postanowień zawartej umowy, tj. ceny.

Ustawa z dnia 5 lipca 2001 roku o cenach ((Dz.U.01.97.1050 z zm.) zwana dalej ustawą) określa: zasady i tryb kształtowania cen towarów i usług, sposoby informowania o charakterystyce jakościowej oraz o cenach oferowanych towarów i usług oraz skutki nieprzestrzegania jej uregulowań (art. 1 ustawy).

Na tle w/w ustawy Sąd pierwszej instancji wskazał, iż o wysokości ceny, jaką nabywca towaru lub usługi zobowiązany jest zapłacić decyduje umowa stron (art. 2 ustawy). Poprzez cenę ustawa rozumie wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę; w cenie uwzględnia się

podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług oraz podatkiem akcyzowym (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy).

Sąd podkreślił, iż zakres przedmiotowy i podmiotowy podatku od towarów i usług został uregulowany w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług ((Dz.U.04.54.535 z zm.), zwanej dalej ustawą o VAT. W tym miejscu Sąd zwrócił uwagę na dwie cechy tegoż podatku.

Przede wszystkim podatek od towarów i usług jest podatkiem pośrednim, bowiem w większości przypadków podmiot będący podatnikiem nie ponosi faktycznego, ekonomicznego ciężaru podatku. Ciężar podatku jest przeliczany na inny podmiot, tj. na będącego konsumentem dostarczanych przez podatnika towarów lub świadczonych przezeń usług.

Po drugie podatek ten ma charakter podatku od obrotu, ponieważ podstawą opodatkowania jest obrót, tzn. wartość dostarczanych towarów czy też świadczonych przez podatnika usług. Obciąża on obrót netto. Oznacza to, że podatek jest liczony co do zasady metodą "od stu" - podstawą opodatkowania jest bowiem wartość obrotu netto. Przywołany wcześniej art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy potwierdza w/w cechy podatku od towarów i usług. Jednak postanowienia ustawy o cenach oraz ustawy o podatku od towarów i usług nie stoją na przeszkodzie temu, aby strony zgodnie z zasadą swobody umów postanowiły, iż cena nie będzie obejmowała podatku od towarów i usług, względnie, że obejmować będzie jedynie jego część. W tym miejscu przytoczono uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2006 roku w sprawie III CZP 54/06 (Lex 188835), a zwłaszcza jej uzasadnienie i argumentację w nim zawartą. Sąd podkreślił jednak, że teza orzeczenia została sformułowana na tle odmiennego stanu faktycznego, zwłaszcza co do charakteru zawartej pomiędzy stronami umowy, tj. umowy o roboty budowlane, oraz - co najważniejsze -faktu, iż w trakcie wykonywania umowy doszło do zmiany stawki podatku od towaru i usług. Natomiast w rozpoznawanej sprawie zastosowano nieprawidłową, ale obowiązującą stawkę podatku.

Dalej Sąd Rejonowy podkreślił, iż nic nie stoi na przeszkodzie temu, aby nabywca nie ponosił ciężaru należnego podatku, zaś zapłacona została przez niego cena była tzw. ceną netto. Nie ma to wpływu na obowiązek podatkowy, który i tak obciążać będzie dostawcę (zbywcę). Może to oczywiście przełożyć się na wyższą cenę netto. W praktyce obrotu sytuacje takiej nie są jednak spotykane. Powyższe wskazuje jednak na to, że cena w istocie mieści w sobie dwie części ściśle ze sobą związane. Przede wszystkim cenę jako świadczenie ekwiwalentne w zamian z uzyskaną usługą lub towar oraz cenę jako wartość odpowiadającą podatkowi, jaki będzie musiał wpłacić dostawca. Oznacza to, że także odmienne są uzasadnienia i cele każdego z tych przysporzeń. Widoczna jest także relacja pomiędzy każdym z w/w elementów ceny, bowiem dostawca usługi lub towaru będzie kalkulował cenę tzw. brutto z uwzględnieniem stawki podatku od towaru i usług, przy czym musi to czynić w takim zakresie, aby cena ta nadal była atrakcyjna dla nabywcy. Wobec tego co do zasady Sąd pierwszej instancji przyznał rację pozwanemu, że to on ponosi nie tylko ryzyko prawidłowego ustalenia stawki podatku od towarów i usług, ale także skalkulowania ceny. Podstawą ustalenia należnego podatku jest tzw. cena netto, a nie ustalona przez strony tzw. cena brutto. Zatem wszelkie „korekty” ceny w związku z zastosowaną stawką podatku powinny mieć za podstawę właśnie cenę netto jako faktyczne przysporzenie nabywcy. Stąd zastosowany przez pozwanego sposób korekty ceny należy uznać za co najmniej nieprawidłowy, a ponadto przeczący jego procesowemu stanowisku, według którego jako nieprawidłowe ocenił zachowanie powódki domagającej się zwrotu części ceny bez uprzedniej zmiany umowy.

Cena ustalona przez strony w umowie była ceną brutto, a zatem obejmowała cenę netto jako świadczenie, które pozostać miało w majątku dostawcy, a także świadczenie odpowiadające należnemu podatkowi od towarów i usług, jaki pozwany zobowiązany był przekazać właściwemu urzędowi skarbowemu.

W ocenie Sądu Rejonowego z chwilą, kiedy strony zdecydują się na uwzględnienie w cenie (wynagrodzeniu) należnego podatku od towaru (usługi) zobligowane są do stosowania się do aktualnie obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa podatkowego, a zwłaszcza stawek podatku. Zatem zastosowanie przez strony w umowie stawki podatku od towarów i usług w wysokości 22% przy jej prawidłowej wysokości 7 %, sprawia, że umowa co do uzgodnionej ceny w części odpowiadającej różnicy pomiędzy w/w stawkami podatku jest nieważna (art. 58 § 1 i 3 k.c.). Sąd odwołał się

przy tym do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 27 lutego 2004 roku V CK 293/03 (OSNC 2005/3/51, lex 125519).

Stawka podatku od towarów i usług w rozpoznawanej sprawie powinna wynosić 7 %. W tym zakresie nie było sporu pomiędzy stronami, ani co do stanu faktycznego pozwalającego na ustalenie właściwej stawki podatku, ani co do wysokości stawki. Jak wynika z oświadczenia pozwanego zawartego w treści aktu notarialnego, a także treści uzasadnienia interpretacji, lokal objęty umową znajdował się w budynku, w którym znajdowało się łącznie 45 samodzielnych lokali, przy czym zostały one nazwane: lokalami mieszkalnymi (15), lokalami użytkowymi – zakwaterowania turystycznego (27) oraz lokalami użytkowymi – biura (3). Wszystkie lokale, z wyjątkiem, lokali użytkowych – biur, zostały zaprojektowane i wykonane jako lokale samodzielne. Inne jest jedynie nazewnictwo w dokumentacji budowlanej. W/w lokale zostały przeznaczone na całoroczny pobyt ludzi i wyposażone w stosowne instalacje m.in. wodno – kanalizacyjne, w tym w odrębnych pomieszczeniach (łazienka z wc). Każdy z lokali posiada samodzielny balkon lub taras. Ponadto zaprojektowanie, wykonanie i przeznaczenie tych lokali wyklucza inne funkcje niż użytkowe.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że w dacie dokonania czynności pomiędzy stronami obowiązywały dwie stawki podatku od towaru i usług.

Co do zasady stawka podatku wynosiła 22 % (art. 41 ust. 1 ustawy), zaś wyjątkiem była stawka wynosząca 7 % (art. 41 ust. 12 i ust. 2 ustawy). W tym ostatnim przypadku stawkę wynoszącą 7 % stosowało się do dostawy, budowy, remontu, modernizacji, termomodernizacji lub przebudowy obiektów budowlanych lub ich części zaliczonych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym.

Przez budownictwo objęte społecznym programem mieszkaniowym rozumieć należało trzy rodzaje obiektów: obiekty budownictwa mieszkaniowego lub ich części, z wyłączeniem lokali użytkowych; lokale mieszkalne w budynkach niemieszkalnych sklasyfikowanych w Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych w dziale 12; obiekty sklasyfikowane w Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych w klasie ex (...) - wyłącznie budynki instytucji ochrony zdrowia świadczących usługi zakwaterowania z opieką lekarską i pielęgniarską, zwłaszcza dla ludzi starszych i niepełnosprawnych, z zastrzeżeniem ust. 12b (art. 41 ust. 12a ustawy).

Z punktu widzenia okoliczności sprawy istotne jest także pojęcie obiektu budownictwa mieszkaniowego, którym są budynki mieszkalne stałego zamieszkania sklasyfikowane w Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych w dziale 11 (art. 2 pkt 12 ustawy).

Wobec powyższego decydujące znaczenie miało zakwalifikowanie budynku, w którym znajdował się lokal nabyty przez powódkę.

Według obowiązującego wówczas stanu prawnego i z zasadami klasyfikacyjnymi do (...) dany obiekt mógł zostać zaklasyfikowany do jednej i tylko jednej jednostki klasyfikacyjnej. Nie było możliwe zakwalifikowanie obiektu o mieszanym przeznaczeniu do dwóch jednostek klasyfikacyjnych jednocześnie. Z kolei (...) nie przewidywała odrębnych jednostek klasyfikacyjnych dla budynków o mieszanym charakterze. Zgodnie z objaśnieniami do (...) w przypadku obiektów budowlanych użytkowanych lub przeznaczonych do wielu celów (np. budynek mieszkalny będący jednocześnie hotelem i biurem) klasyfikowało się je w jednej pozycji, zgodnie z ich głównym użytkowaniem.

Główne użytkowanie określano poprzez ustalenie, jaki procent całkowitej powierzchni użytkowej przeznaczony był na różne cele, zgodnie z grupowaniami klasyfikacji - na najbardziej szczegółowym poziomie. Ponadto za budynki mieszkalne należało uznać obiekty budowlane, w których co najmniej połowa całkowitej powierzchni użytkowej była wykorzystywana do celów mieszkalnych. W przypadkach, gdy mniej niż połowa całkowitej powierzchni użytkowej wykorzystywana była na cele mieszkalne, budynek taki klasyfikowany był jako niemieszkalny, zgodnie z jego przeznaczeniem.

Reasumując Sąd pierwszej instancji stwierdził, iż dokonane umową z dnia 5 marca 2010 roku odpłatne zbycie przez pozwanego na rzecz powódki lokalu mieszkalnego powinno podlegać opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług według stawki 7 % zgodnie z art. 41 ust. 12 ustawy o VAT.

W tym miejscu Sąd odwołał się także do wspomnianej wyżej ustawy o cenach w brzmieniu obowiązującym na datę zawarcia i wykonania umowy stron. Zgodnie z art. 13 ust. 1 w/w ustawy przedsiębiorca, który stosował ceny albo marże handlowe z naruszeniem przepisów ustawy i w ten sposób osiągnął kwotę nienależną, jest obowiązany do jej zwrotu kupującemu.

W ocenie Sądu pierwszej instancji część ceny obejmująca kwotę odpowiadającą nienależycie ustalonomu podatkowi od towarów i usług jest świadczeniem nienależnym zgodnie z art. 410 § 1 i 2 k.c. Tym samym na pozwanym spoczywał obowiązek zwrotu powódce części ceny we wskazanym wyżej zakresie zgodnie z art. 405 k.c.

Bezpodstawnie wzbogacony ma obowiązek wydania zubożonemu aktualnie istniejącego wzbogacenia, czyli tej korzyści, którą w chwili żądania zwrotu ma jeszcze w swoim majątku. Natomiast jeśli zobowiązany do zwrotu zużył korzyść lub ją utracił, lecz pod warunkiem, że nie jest już wzbogacony - wówczas obowiązek zwrotu korzyści wygasa. Chodzi zatem tylko o takie sytuacje, kiedy zużycie wzbogacenia nastąpiło bezproduktywnie, a więc bez uzyskania jakiegokolwiek ekwiwalentu, czy też innej korzyści dla majątku wzbogaconego (np. zużycie konsumpcyjne, które by nie nastąpiło) lub też utrata korzyści była przypadkowa, np. kradzież, przypadkowe zniszczenie. Wymagane jest ustalenie takiego zużycia, które powoduje trwający brak wzbogacenia. Gdy korzyść stanowią sumy pieniężne - nie wystarcza zatem samo ich wyzbycie się. Jest czasem rzeczą praktycznie niemożliwą ustalenie, co się stało z uzyskaną sumą pieniężną, zubożony ma z reguły prawo żądać zwrotu tej kwoty. Tylko wyjątkowo odbiorca świadczenia może wykazać, że już nie jest wzbogacony, bo zużył tę kwotę na bieżące wydatki lub na cele nieprodukcyjne.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy w/w kwestia nie była podnoszona. Skoro powódka dokonała zapłaty ceny, zaś pozwany wystawił stosowną fakturę, to na zasadzie domniemania faktycznego przyjęć należy, iż pozwany dokonał wpłaty całej należności z tytułu podatku od towaru i usług na rachunek właściwego urzędu skarbowego. Jeśli tak to na chwilę obecną nie jest już wzbogacony. Jednak z uwagi na fakt, że przekazanie kwoty nienależnie pobranego podatku na rachunek właściwego urzędu skarbowego jest w istocie zużyciem bezproduktywnym to ocenić należy czy pozwany powinien być liczyć się z obowiązkiem zwrotu tej części zgodnie z art. 409 k.c. W ocenie Sądu pierwszej instancji pozwany miał powinność liczenia się z obowiązkiem zwrotu. O zakresie zwrotu decyduje bowiem powinność przewidywania obowiązku zwrotu, a nie stan wiedzy wzbogaconego. (...) oznacza zatem zarówno sytuację, w której zobowiązany do zwrotu wiedział, że korzyść mu się nie należy, jak również sytuację, gdy co prawda był subiektywnie przekonany, iż korzyść mu się należy, lecz na podstawie okoliczności sprawy obiektywnie powinien się liczyć z możliwością obowiązku zwrotu.

W ocenie Sądu złożenie przez pozwanego w dniu 18 lutego 2010 roku, a zatem przed zawarciem umowy z powódką, wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej w omawianym zakresie na podstawie art. 14 b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (Dz.U.05.8.60 z zm.) sprawia, iż powinien być liczyć się z obowiązkiem zwrotu korzyści.

Reasumując, stwierdzić należy, iż poprzez zastosowanie zawyżonej stawki 22%, pozwany pobrał od powódki wyższą kwotę odpowiadającą należnemu podatkowi Vat tj. 70.395,50 zł (319.979,51 zł x 22%) zamiast kwoty 22.398,56 zł (319.979,51 zł x 7%). Powstała różnica wynosi 47.996,93 zł na niekorzyść powódki. Mając na uwadze wiążące sądu zakresem żądania, dochodzona pozwem kwota 44.865,94 zł na podstawie art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. podlegała zasądzeniu na rzecz powódki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja 2011 roku do dnia zapłaty.

Orzeczenie o odsetkach Sąd oparł na przepisach art. 476 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z art. 476 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przepis art. 481 k.c.

stanowi o tym, że w razie braku umownego określenia wysokości odsetek, obowiązują odsetki w wysokości ustawowej. Powódka wezwała pozwanego do zapłaty należności objętej pozwem w piśmie z dnia 29 kwietnia 2011 r., zakreślając 14 dniowy termin na spełnienie świadczenia. Powyższe pismo wpłynęło do pozwanego w dniu 04 maja 2011 r. a więc pierwszym dniem opóźnienia był 19 maja 2011 r.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w 2 pkt. wyroku, stosując zasadę pełnej odpowiedzialności za wynik procesu z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Sąd zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej proces na rzecz powódki kwotę 4.660 zł. tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu, na które złożyły się: 2.243 zł .tytułem opłaty od pozwu, 17 zł. z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 2.400 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego przez pełnomocnika będącego radcą prawną. Podstawą prawną ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika powódki był § 2 ust. 1 i ust. 2, § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zgodnie z którym stawka minimalna w sprawach o wartości przedmiotu sprawy powyżej 10.000 do 50.000 zł wynosi 2.400 zł.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany, zaskarżył go w całości, podnosząc następujące zarzuty:

1. błędnego przyjęcia przez Sąd I instancji zakresu sporu pomiędzy stronami,
 2. błędnego przyjęcia przez Sąd I instancji, iż w przedmiotowej sprawie zachodzi przypadek nienależnego świadczenia strony powodowej,
 3. błędnego przyjęcia przez Sąd I instancji że otrzymana kwota podatku od towarów i usług może być zakwalifikowana jako jego korzyść, powodująca wzbogacenie,
 4. błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, iż zawierając umowę z powódką powinien liczyć się z obowiązkiem zwrotu korzyści,
 5. błędnego przyjęcia przez Sąd I instancji stanowiska Sądu Najwyższego w sprawie sygn. akt V CK 293/03 z uwagi na odmienną naturę stanu faktycznego,
 6. błędne zastosowanie w przedmiotowej sprawie przez Sąd I instancji dyspozycji art. 13 ust. 1 ustawy o cenach w brzmieniu obowiązującym od dnia 26 stycznia 2011 r. wobec faktu, iż przepis art. 13 ust. 1 ustawy odnosi się do cen urzędowych i marż handlowych urzędowych,
 7. zaniechanie przez Sąd I instancji wskazania podstawy prawnej uprawnień organu orzekającego w zakresie zmiany wysokości ceny,
 8. pominięcie przez Sąd I instancji, iż cena ryczałtowa sprzedaży lokalu ustalona przez strony nie uległa zmianie,
 9. błędne przyjęcie przez Sąd I instancji ustalenia dotyczącego podstawy ustalenia obrotu, co stanowi naruszenie art. 29 ustawy o podatku od towarów i usług,
- błędna kwalifikacja przez Sąd I instancji budynku i lokalu jako obiektów mieszkaniowych, co stanowi naruszenie sekcji 1, działu (...), grupy 121 klasyfikacji (...),
10. brak rozważenia przez Sąd i instancji, czy w niniejszej sprawie miała miejsce przy zawieraniu umowy mylna interpretacja przepisów ustawy, czy też po zawarciu tej umowy doszło do zmiany interpretacji przepisów prawa.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

-.

- zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i oddalenie powództwa w całości wraz z zasądzeniem zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

ewentualnie o:

-.

- uchylene zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wejherowie.

W uzasadnieniu skarżący poniósł, iż Sąd Rejonowy powinien odpowiedzieć na pytanie, czy wobec ustalenia przez strony ceny ryczałtowej nabywanego przedmiotu, dokonana po wykonaniu przez strony umowy zmiana stawki podatku od towarów i usług - wynikająca wyłącznie z interpretacji podatkowej uprawnionego organu, upoważnia nabywcę przedmiotu do żądania zwrotu różnicy w podatku od towarów i usług. A nadto, czy wobec faktu, iż strony ustaliły cenę przedmiotu umowy jako cenę ryczałtową (brutto), a nie jako cenę netto plus należny podatek od towarów i usług, możliwe jest dokonanie ingerencji w określony składnik ceny brutto, skoro strony w umowie takiego mechanizmu na podstawie, którego mogły dokonywać zmiany wysokości ceny nie wprowadziły. W ocenie pozwanego zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia określenie zakresu sporu jest błędne.

Skarżący podkreślił, iż w dacie spełnienia świadczenia brak było podstaw do negocjowania przyjętej przez strony stawki podatku VAT w wysokości 22 %. Powyższe wynikało z tego, iż budynek, jak również lokal w nim się mieszczący zostały zakwalifikowane jako niemieszkalne.

Zdaniem skarżącego Sąd Rejonowy nie uwzględnił woli stron przy ustalaniu wysokości ceny sprzedaży. Strony uzgodniły, iż cena sprzedaży będzie ceną brutto i nie wskazały podstaw do ewentualnej zmiany tej ceny. Tym samym istniała zgodna wola stron na określenie ostatecznej ceny, za jaką przedmiotowy lokal został zbyty, dlatego też powstała w wyniku zmiany stawki podatku VAT różnica pieniężna dokonana po zawarciu umowy i po spełnieniu wzajemnych świadczeń nie może być traktowana jako spełnienie świadczenia nienależnego. Zdaniem pozwanego błędne określenie zakresu sporu miało wpływ na wydane przez Sąd I instancji orzeczenie.

Poza sporem w opinii pozwanego pozostaje, iż w przedmiotowej sprawie nie mogły mieć zastosowania przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. Dla uzasadnienia powyższego pozwany powołał orzecznictwo Sądu Najwyższego. Sąd I instancji nieprawidłowo przyjął, aby w chwili dokonywania zapłaty przez powódkę brak było podstawy prawnej do dokonania tego świadczenia. Skarżący podkreślił, iż elementami wskazującymi na istnienie podstawy prawnej nienależytego świadczenia w przedmiotowej sprawie była oprócz umowy zawartej w formie aktu notarialnego klasyfikacja przedmiotowej budynku i lokalu jako elementów niemieszkalnych – użytkowych.

Bezasadnie przyjął Sąd Rejonowy, iż kwota podatku od towarów i usług jest dla pozwanego korzyścią, kwota ta przekazana na konto właściwego urzędu skarbowego nie jest w żadnym momencie obrotu kwotą należną dla pozwanego. Pozwany otrzymując od powódki kwotę podatku nie został wzbogacony, kwota ta przekazana do urzędu skarbowego nie powoduje przyrostu w aktywach pozwanego. Nie miało zatem miejsca wzbogacenie pozwanego.

Błędnie również w ocenie pozwanego przyjął Sąd I instancji, iż zawierając umowę z powódką w dniu 5 marca 2010 r. winien był liczyć się obowiązkiem zwrotu korzyści, skoro jeszcze przed zawarciem umowy zwrócił się właściwego urzędu skarbowego o dokonanie interpretacji podatkowej. Stawka podatku VT w 2010 r. wynosiła 22 %, jest to stawka podstawowa wszelkie zaś odstępstwa są przypadkami szczególnymi, do których należy odnosić brzmienie przepisów ustawy podatkowej literalnie. Takim przypadkiem jest sprzedaż lokali mieszkalnych, do których stosuje się art. 41 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług, dla których stawka podatkowa wynosi 7 %. Powódka zaś zakupiła lokal użytkowy zakwaterowania turystycznego, który zgodnie z decyzjami administracyjnymi nie jest lokalem mieszkalnym, dlatego też jego sprzedaż powinna być opodatkowana podatkiem VAT w stawce 22 %. Z uwagi jednak na specyfikę użytkowania lokali użytkowych zakwaterowania turystycznego, stały pobyt ludzi oraz sposób wykończenia technicznego nasunęła się wątpliwość, czy lokal nie powinien być traktowany jako lokal mieszkalny, mimo nazwania

go lokalem użytkowym. Stąd też wniosek o wydanie interpretacji podatkowej. W ocenie pozwanego stanowisko Sądu co do tego, że powinien być liczyć się z obowiązkiem zwrotu korzyści byłby zasadny, gdyby w dacie zawarcia umowy z powódką dysponował przedmiotową interpretacją. Dopiero po uzyskaniu interpretacji winien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu podatku. Skarżący podkreślił, że interpretacja może w każdym czasie ulec zmianie, zatem nawet posiadanie przez podatnika interpretacji nie powoduje, iż jego stanowisko jest prawidłowe. W ocenie pozwanego głoszenie przez podatnika wątpliwości nie może być traktowane, jako obowiązek liczenia się z obowiązkiem zwrotu korzyści. Skarżący podniósł, iż chwila w której powstaje obowiązek liczenia się ze zwrotem korzyści przez dany podmiot, to zaistnienie zdarzenia powstałego poza sferą rozważań danego podmiotu, jak choćby uzyskanie korzyści na podstawie nieprawomocnego wyroku.

Zdaniem pozwanego powołany przez Sąd I instancji wyrok Sądu Najwyższego wydany w sprawie V CK 293/03 dotyczy innego stanu faktycznego i został wydany w innym stanie prawnym dotyczącym podatku od towarów i usług. Skarżący podkreślił, iż w stanie faktycznym sprawy będącej podstawą dla wydania orzeczenia Sądu Najwyższego doszło do zmiany treści umowy łączącej strony. W niniejszej sprawie do zmiany treści umowy nie doszło.

Skarżący podniósł nadto, iż przepis art. 13 ust. 1 ustawy o cenach w brzmieniu obowiązującym odnosi się do cen urzędowych i do marż handlowych urzędowych. Poza sporem jest, iż w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z cenami urzędowymi i marżami urzędowymi, w związku z powyższym nie może znaleźć zastosowania w przedmiotowej sprawie przepis art. 13 ust. 1 w/w ustawy w brzmieniu obowiązującym od dnia 26 stycznia 2011 r.

W ocenie skarżącego Sąd prawidłowo wskazał, iż cena oznaczona przez strony jest ceną ryczałtową, ceną brutto, dlatego też powinien wskazać w uzasadnieniu normę prawną upoważniającą Sąd I instancji do zmiany ceny ryczałtowej ustalonej przez strony. Nadto Sąd pominął fakt, iż ustalona jako cena ryczałtowa cena zakupu przedmiotowego lokalu nie uległa zmianie.

Sąd w swoich rozważaniach zdaniem skarżącego nie uwzględnił dyspozycji art. 29 ustawy o podatku towarów i usług, w brzmieniu obowiązującym od 1 maja 2004 r. Zgodnie z art. 29 ustawy o VAT podstawą opodatkowania tym podatkiem jest obrót, to znaczy należna z tytułu sprzedaży pomniejszona o kwotę należnego podatku. Przez kwotę należną rozumieć należy całość świadczeń należnej od nabywcy lub osoby trzeciej. Tak określona kwota należna jest utożsamiana z ceną.

Błędnie Sąd Rejonowy zakwalifikował przedmiotowy budynek i lokal jako mieszkalny. Z przedstawionej decyzji dotyczącej pozwolenia na budowę wynika, iż budynek, w którym znajduje się przedmiotowy lokal został zakwalifikowany jako budynek użytkowy zakwaterowania turystycznego, a nie budynek mieszkalny. Nie dokonano zatem zbycia na rzecz powódki lokalu mieszkalnego. W związku z powyższym uwagi Sądu pierwszej instancji o społecznym programie mieszkaniowym uzasadniającym zastosowanie stawki VAT 7 % w ocenie skarżącego są bezzasadne w świetle ustaleń dotyczących charakteru i przeznaczenia budynku. Nie było zatem oczywistym, jak wskazał Sąd zastosowanie dla lokalu powódki 7 % podatku VAT.

W ocenie skarżącego istotnym dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy jest, czy w przedmiotowej sprawie miała miejsce przy zawieraniu mylna interpretacja przepisów ustawy, czy też po zawarciu umowy doszło do interpretacji przepisów prawa. Zdaniem pozwanego w przypadku mylnej interpretacji przepisów możemy mieć do czynienia ze świadczeniem nienależnym. W wypadku zmiany interpretacji przepisów ustawy nie można uznać, iż świadczenie było nienależne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie była uzasadniona.

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Okręgowy, będąc obowiązany jako instancja merytoryczna, poczynić własne ustalenia co do stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 roku, III CKN 812/98, OSNC

z 2000 r., Nr 10, poz. 193), przyjął, iż brak jest podstaw do dokonywania zmian w zakresie oceny dowodów i ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji i ustalenia te - oraz ich ocenę – przyjął za własne.

Niewątpliwym jest, iż cena zgodnie z wolą stron umowy sprzedaży została ustalona jako cena brutto. Z umowy - aktu notarialnego z dnia 5 marca 2010 r. sprzedaży lokalu (§ 7) wynika, iż na cenę w wysokości 396.475 zł. składa się cena lokalu nr (...) 319.979,51 zł, oraz podatek VAT przy zastosowaniu stawki 22 % tj. 70.395,49 zł. Niewątpliwym jest również, iż w niniejszej sprawie podatek powinien zostać wyliczony według stawki 7 % VAT.

Pozwany w apelacji kwestionuje zasadność roszczenia, wskazując, iż świadczenie spełnione przez powódkę, obejmujące nieprawidłowo naliczony podatek VAT nie było świadczeniem nienależnym.

Z powyższym stanowiskiem nie sposób się jednak zgodzić.

Słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, iż zgodnie z przepisami ustawy o cenach (art. 3 ust. 1 pkt. 1) elementem cenotwórczym jest podatek od towarów i usług, chyba że strony w umowie postanowią inaczej. W przedmiotowej sprawie strony w umowie ustaliły, iż cena oznaczona w umowie obejmuje również podatek od towarów i usług.

Wbrew twierdzeniom pozwanego w orzecznictwie przyjmuje się, że konsekwencją takiej konstrukcji ceny w rozumieniu omawianej ustawy jest to, że w przypadku, gdy sprzedawca ujął w cenie kwotę podatku od towarów i usług, mimo, że sprzedaż nie podlegała opodatkowaniu bądź była od podatku zwolniona, nabywca, który zapłacił pełną cenę ma do sprzedawcy roszczenie cywilnoprawne o zwrot tej części ceny, która obejmuje podatek od towarów i usług. Jest ona bowiem nienależnym świadczeniem w rozumieniu przepisu art. 410 § 2 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 293/03, OSNC 2005/3/51, LEX nr 125519; wyrok Sadu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 stycznia 2013 r., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2011 r., I CSK 66/11, LEX nr 1133784; V ACa 678/12, LEX nr 1282592).

W wyroku z dnia 18 sierpnia 2000 r. Naczelny Sąd Administracyjny (sygn. akt 229/99, (...), Lex nr 46149) wskazał, że jeżeli sprzedawca niewłaściwie obliczył i pobrał cenę, na przykład w wyniku bezzasadnego uwzględnienia w cenie kwoty podatku, kupujący ma do niego cywilnoprawne roszczenie o zwrot części ceny, która to część w danym wypadku stanowi nienależne świadczenie.

W ocenie Sądu Okręgowego zasadnie Sąd Rejonowy przyjmując powyższe stanowisko powołał się wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2004 r., wydany w sprawie V CK 293/03. Nie było bowiem przeszkód dla przyjęcia za Sądem Najwyższym, iż zastosowanie przez strony w umowie stawki podatku VAT w wysokości nieprawidłowej sprawia, iż umowa co do uzgodnionej ceny w części odpowiadającej różnicy pomiędzy stawkami VAT prawidłową a nieprawidłową jest nieważna. We wskazanej sprawie również doszło do nieprawidłowego naliczenia podatku VAT w umowie sprzedaży nieruchomości, odmiennym było natomiast, iż strony po zauważeniu tych nieprawidłowości złożyły oświadczenie do umowy. Powyższe jednak w ocenie Sądu pozostawało bez wpływu na rozważania Sądu Najwyższego, który w części wstępnej oceniał, czy zapłacona kwota bezpodstawnie naliczonego podatku VAT stanowi świadczenie nienależne i czy strona, która w taki sposób świadczyła ma roszczenie na podstawie art. 410 k.c. o jego zwrot. Sąd powołując się na inne orzeczenia Sądu Najwyższego przesądził, iż w każdej sytuacji, w której strona uściła cenę zawierającą podatek VAT naliczony niezgodnie z przepisami ustawy o tym podatku, świadczenie takie jest świadczeniem nienależnym. Powyższy pogląd mając na uwadze wskazane powyżej orzeczenia uznać należy za ugruntowany w orzecznictwie.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy wskazać należy, iż skoro naliczono podatek VAT niezgodnie z przepisami ustawy o podatku od towarów i usług to część podatku nieprawidłowo naliczonego stanowi świadczenie nienależne.

Skarżący podnosił w apelacji, iż cena lokalu będącego przedmiotem sprzedaży była ceną ryczałtową brutto. Skarżący zdaje się zmierzać do tego, iż cena nabytego przez powódkę lokalu powinna zostać niezmienna, mimo tego, że z interpretacji indywidualnej wynika, iż zastosowana powinna być w niniejszym przypadku preferencyjna stawka podatku VAT w wysokości 7%. Wolą skarżącego byłoby utrzymanie ceny brutto w niezmienionej wysokości,

niezależnie od zmiany stawki podatku. Stanowisko pozwanego z uwagi na brzmienie przepisu art. 3 ust. 1 pkt. 1 ustawy o cenach nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z przepisem art. 3 ust. 1 pkt 1 omawianej ustawy ceną jest wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. W cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług oraz podatkiem akcyzowym. Cena obejmująca podatek VAT jest ceną brutto. Podatek VAT ma zatem cenotwórczy charakter. Nie ulega zatem wątpliwości, iż zmiana stawki tego podatku, ma wpływ na zmianę ceny towaru. Skoro zatem w umowie między stronami wyszczególniono składniki ceny, wskazując, iż na cenę tę składa się cena lokalu oraz podatek VAT, to skutkiem przyjęcia, iż podatek ten winien być naliczony w stawce niższej musi być dokonanie zwrotu nienależnie pobranego podatku, mimo iż stanowi on składnik ceny brutto.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd I instancji błędnie ustalił zakres sporu między stronami. Rzeczą Sądu w przedmiotowej sprawie było ustalenie zasadności naliczenia przez pozwanego w umowie sprzedaży na rzecz powódki podatku VAT, oceny należności spełnionego przez powódkę na rzecz pozwanego w tym zakresie świadczenia, a co za tym idzie zaistnienie przesłanek żądania jego zwrotu w świetle art. 410 § 1 i 2 k.c. świadczenia. Wszystkie powyższe okoliczności Sąd pierwszej instancji ustalił i w świetle przepisu art. 410 k.c. rozważył zasadność roszczenia powódki.

Skarżący w apelacji podnosił nadto, że błędnie Sąd I instancji przyjął, iż otrzymana przez pozwanego kwota podatku od towarów i usług może być zakwalifikowana jako korzyść dla pozwanego, który kwotę podatku przekazał na konto właściwego organu.

Powyższy pogląd nie zasługuje na akceptację. W doktrynie przyjmuje się – który to pogląd Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela –, że roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia przysługiwać będzie nabywcy bez względu na to, czy sprzedawca odzyskał nadpłaconą kwotę podatku od urzędu skarbowego (T. Michalik, Ustawa o VAT. Rok 2002. Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2002, teza 3 do art. 15, s. 285).

Zdaniem Sądu zasadnie również przyjął Sąd I instancji, że pozwany winien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu nieprawidłowo naliczonego podatku. Słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, że powinność liczenia się z obowiązkiem zwrotu nie oznacza, iż pozwany winien mieć wiedzę w tym zakresie, lecz na podstawie okoliczności sprawy obiektywnie powinien się liczyć z możliwością zwrotu korzyści. Pozwany zwracając się z wnioskiem o interpretację przepisów do właściwego urzędu skarbowego miał świadomość tego, iż podatek VAT naliczony w wysokości 22 % stanowiący część ceny nieruchomości może być naliczony nieprawidłowo, wbrew przepisom ustawy o podatku od towarów i usług. Dlatego też obiektywnie powinien liczyć się z możliwością zwrotu tej kwoty. Wbrew twierdzeniom pozwanego na przyjęcie powyższej okoliczności nie ma wpływu fakt, iż na dzień zawarcia umowy pozwany nie otrzymał interpretacji, skoro miał wątpliwości co do wysokości stawki podatku należnego w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze powyższe rozważania przyjąć należało, że podstawą dla uznania, iż świadczenie powódki w części było nienależne, było bezpodstawne określenie stawki należnego podatku VAT. Nie ma przy tym znaczenia dla oceny zasadności roszczenia, czy nastąpiło to na skutek mylnej interpretacji przepisów, czy też doszło do zmiany interpretacji przepisów prawa. Rzeczą pozwanego jako podmiotu profesjonalnego było prawidłowe określenie stawki podatku VAT będącej elementem cenotwórczym.

Skarżący zanegował również przyjęcie przez Sąd, iż będący przedmiotem sprzedaży lokal uznany został za lokal mieszkalny, co skutkowało przyjęciem preferencyjnej stawki podatku VAT. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego w tym zakresie, że o tym, jaki charakter ma lokal nie może stanowić samo jego nazewnictwo, ale przede wszystkim jego zaprojektowanie i przeznaczenie. Lokal stanowiący przedmiot umowy przeznaczony był na całoroczny pobyt, zaprojektowany został tak, aby mógł być użytkowany jako lokal mieszkalny, wyposażony został w instalacje elektryczną, wodno – kanalizacyjną, centralnego ogrzewania oraz wentylacji. Każdy z lokali stanowił samodzielną, wyodrębnioną całość autonomiczną przeznaczoną dla zaspokojenia potrzeb bytowych jego mieszkańców. Zatem mimo nazwania nabytego przez powódkę lokalu „lokałem zakwaterowania turystycznego”, lokal ten ma charakter mieszkalny. Wbrew stanowisku pozwanego powyższemu nie sprzeciwia się klasyfikacja (...), co szczegółowo wyjaśnił

Sąd I instancji. Wobec powyższych okoliczności prawidłowo przyjęto, że do sprzedaży lokalu zastosowanie miała preferencyjna stawka podatku VAT, co skutkowało przyjęciem, iż roszczenie powódki jest uzasadnione.

Nadto wymaga podkreślenia, iż w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy orzekł na podstawie przepisu art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c., a więc przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Nie znajduje zatem uzasadnienia zarzut błędnego zastosowania w sprawie przepisu art. 13 ust. 1 ustawy o cenach, który Sąd jedynie przytoczył w uzasadnieniu.

Z podanych przyczyn Sąd Okręgowy uznał zarzuty podniesione w apelacji za bezzasadne i na mocy art. 385 k.p.c. w punkcie 1 wyroku orzekł o jej oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108§1 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Skoro zatem apelacja została oddalona, koszty postępowania odwoławczego, obejmujące opłatę sądową od apelacji i koszty zastępstwa procesowego obciążały pozwanego.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego o których mowa w punkcie 2 wyroku Sąd ustalił w oparciu przepisy § 2 ust. 1 i 2, § 3 ust. 1, § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (DZ. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349). Sąd uznał, iż zasądzona kwota 1.200 zł. odpowiada nakładowi pracy pełnomocnika powódki, przy czym jest uzasadniona również z uwagi na rodzaj i stopień zawłości sprawy. Opłata ta została zasądzona w stawce minimalnej.

W punkcie 3 Sąd obciążył skarżącego kosztami uiszczonych przez niego opłat sądowej od apelacji.